

Em Mở Lòng Đừng Khép Nhé Trang Thơ

Hơn mười năm, tôi chưa về lại.
Không ngày nào không nhớ đến Quê Hương!
Không hiểu sao hoa dại nở bên đường,
đây cũng có mà không thơm mùi cũ?

Tôi bây giờ lẽ nào như muông thú,
gọi vu vơ đôi ba tiếng buổi chiều...
Ơi Mẹ già tựa của buồn hiu,
ơi mồ Cha cỏ vàng lợt lạt...

Thuở quê nhà hơn mười năm đói khát,
tôi cải tạo về còn gạo nước mưa!

*

Hơn mười năm tôi sống với Thơ,
với nỗi buồn bơ vơ sương khói.
Có nhiều lúc buồn ơi tôi muốn nói
với một người nào đó dễ thương:

Hãy cho tôi nhìn thấy Quê Hương
trong mắt Chị, mắt anh đầy lệ!
Không ai có trước mặt tôi như thế
Bởi đây là thế giới năm châu!

Hỡi người yêu - em chết ở đâu?
Nơi thuyền vỡ, em nằm sâu hay cạn?
Bao nhiêu người vượt biên đến được bờ ánh sáng,
em không nhìn thấy được một que diêm!

Hơn mười năm, tôi nói với em,
người-trong-mộng, mộng thì vô hạn!
Hơn mười năm, lòng tôi chưa chán
nỗi niềm riêng một góc xóm nghèo!

Hơn mười năm...đôi mắt trong veo
em vẫn mở trong lòng tôi thao thức.
Chiến Tranh ngừng, sao Hòa Bình bay mất?
Những con diều hâu ăn hết Niềm Vui?

Tôi cải tạo nhìn theo mây trôi,

rồi ra trại...buông mình chìm, nổi...
Cả Đất Nước ai trùm lên Bóng Tối?
Một que diêm...đâu phải mặt trời!

Hơn mười năm, em ạ, em ơi
tôi đi tới mà đường đi chưa tới
không con đường nào mà không lầy lội,
đường trở về...ngó lại, xa xăm!

Em linh thiêng xin sáng như trăng...
Tôi thèm uống từng đêm nước mắt
Một mai kia...tôi trở về với đất
em mở lòng, đừng khép nhé trang Thơ!

Em mở lòng đừng khép nhé trang Thơ...
Em mở lòng đừng khép nhé trang Thơ...

Trần Vấn Lệ